

perjudici de tot l'organisme de les ciències mèdiques. Certament que ningú no pot negar que junt als clàssics coneixements clínics cabdals, avui l'estudiant també ha de posseir els més importants coneixements d'especialitats. Però crec que en tots els ordres s'han confirmat les temences en el perill que anunciava Heinrich Curchs-mann, en el seu discurs inaugural del X Congrés de 1892, sobre el fort increment de les disciplines especials i la possibilitat del reconeixement legal dels especialistes, com examinadors de les llurs especialitats. L'agregació de tantes branques individualitzades en els programes i en els plans d'exàmens, certament que poden ampliar la base de les activitats mèdiques, però ensems portaran inevitablement una minva en intensitat. I, com que és evident que l'estudiant no pot apendre-ho tot, per ço cal que el gros pes dels estudis recaigui en els fonaments generals de la ciència mèdica.

Es evident que hom s'allunya cada vegada més del criteri per nosaltres defensat, que és la "idea unitària (*einheits-idee*) de la clínica" (Frerichs). Ja els estudiants es lliuren sovint a l'estudi unilateral per l'exercici d'una especialitat i hem de plànyer-nos moltes vegades que els actuals representants de les disciplines especials hagin perdut la relació amb els mètodes i els resultats experimentals de la medicina interna.

I, amb tot i malgrat això, la realitat que en les nostres Universitats s'ofereixen en gran mesura les oportunitats per un ensenyament apte, és demostra pel fet esmentat, que realment un gros nombre de metges entra a la pràctica amb una completa preparació. Però tampoc no hi ha el menor dubte que un nombre, per bé que petit, d'aspirants són aprovats per l'exercici de la carrera, no responen a les exigències indispensables que són demanades.

Jo no puc sense més ni més estar d'acord amb els qui voldrien un allargament del temps d'estudis, petició que ve fent-se repetidament des de certes bandes. La prolongació del estudis pel sol fi de la limitació professional en els joves, naturalment que no ha de fer-se. Però si que és absolutament indispensable que, a la fi dels cursos, s'eixigís la prova efectiva que la preparació per l'exercici de la medicina té la suficient garantia d'eficàcia. Crec que en cap ciència una prova abastament rigorosa és tan indispensable com en la medicina, car en cap altra l'educació ulterior i el perfeccionament resten reclosos en l'individu com

en la nostra. Si prenem com a punt de comparació els juristes, veiem que una manca d'estudis o de condicions en qualsevulla fase de la seva carrera pot ésser controlada i corregida. Precisament la llur pràctica constant es feta de seguides compulsacions. La funció del metge, al contrari, té lloc des del moment que comença la pràctica, gairebé sense cap control. En cap cas, malgrat els èxits aparents, pot arribar a tenir la certitud que les seves hipòtesis i les seves conclusions eren exactes. D'ací ve una ampla justificació de recolzar l'exàmen mèdic en una organització i una realització més rígides.

Si hom volgués fer-se una idea de com els nostres exàmens mèdics satisfan les exigències requerides, només hauria de mirar una estadística de llurs resultats. Una estadística semblant, però, no existeix enlloc. Els meus esforços per tal de tenir un fonament numèric, m'han portat a un resultat insuficient, malgrat la favorable acollida que he trobat en les autoritats i els meus confreres. De les dades que he aplegat es desprèn la confirmació, lluny de tot dubte, de l'opinió corrent que *gairebé ningú deixa d'aprovar com conseqüència de la poca rigorositat en els exàmens mèdics*. De 17.555 candidats que han passat en els darrers 20 anys per 14 Universitats diferents només n'han estat exclosos definitivament 11, o sigui, un 0,06 per cent, i d'ells quatre en una mateixa Facultat de les més petites, mentre que en set de les 14 Universitats esmentades no ha estat exclòs cap dels estudiants posats a prova.

El pitjor d'això és que un examen amb un risc tan mínim allunya tot estímul per tal que els estudiants insuficientment preparats, en general arribin per mitjà d'estudis posteriors, a posseir una cultura més ampla. I així el nivell general de l'exercici mèdic corre el perill d'una minva de prestigi.

El fer més difícils els exàmens, punt que ha estat proposat des de diferents cercles, com ja és sabut és qüestió que han estudiat curosament les autoritats competents. Són molt varis els mitjans que s'han exposat per tal de portar remei al mal; hom ha tingut la iniciativa d'ampliar la matèria objecte d'examen i fer aquest més rigorós, d'escurçar el temps permès per presentar-se als mateixos, de disminuir les vegades permeses per tornar a examinar-se, mesures que, en part, han estat acceptades. En últim terme, tots aquests mit-